

In deze nieuwsbrief

(On)vervuld verlangen in een jong gezin.....	4
Een jong gezin met ingrijpend zieke ouder(s)	5
Joëlle's overgave - boekrecentie.....	10
Een initiatief van Klarine en Johan Sikkema	13
Regenboogpakketten voor jonge gezinnen met zieke ouder	16
Landelijke contactdag Voorjaar 2018.....	18
Contact Rondvaart Winstuitverlies op De Vecht	18
De zieken zalven?	19
Dé Passion – ware hartstocht.....	21
Bestel de Bundel Winst <i>uit verlies</i>	22

Reageren? Mail naar: info@winstuitverlies.nl

(On)vervuld verlangen in een jong gezin

Je bent jong, getrouwd en hebt kinderen ontvangen. Samen verlang je hen in liefde verbonden op te voeren. Ongedacht wordt je als ouder of zelfs beiden getroffen door een ernstige ziekte, kanker. In deze nieuwsbrief staan verhalen van hen die het dat uit ervaring weten.

De gevolgen voor het jonge gezin zijn ingrijpend. Onbezorgde jeugd met ouders komen te staan in de schaduw van de dood. De invloed van de ziekte en behandeling(en) zijn onuitwisbaar. Een veilig thuis wordt een plaats die je het liefst zou willen ontvluchten. Wat je het liefste is dreigt je te ontvallen en wil je uit alle macht vasthouden. De ouders die de ziekte overleven kampen veelal met de lange termijn gevolgen. De betrokkenheid op elkaar in het gezin kan sterk vergroot zijn. Dat vastklampen aan elkaar kan bij het ouder opnieuw verstikkend werken. Loslaten van de ouder wordende kinderen, en kinderen de ouders, is mogelijk nog ingewikkelder. Want de dood is de ervaring blijkt het niets te voorschijn schieten.

Bij een ander gezin wordt één van de ouders het gezin ontruikt. De gevallen lege plaats wordt niet meer gevuld. De geslagen wond kan hoogstens genezen, maar laat een litteken achter die bij tijden steekt of opnieuw wordt opengereten. Door eigen – dierbare – herinneringen of een sterk gelijkende situatie die zich aan je opdringt. De huwelijksdroom, het verlangen om samen met je geliefde de geschonken kinderen onbezorgd groot te brengen is definitief voorbij. Wat rest is een onvervuld verlangen dat zelfs bij ‘mooi weer’ verdrietig kan maken.

Wat groot, het is een genade, waar het geschonden gezinsleven verder gaat in dankbaarheid aan de HEERE. Danken voor wat Hij in de echtgeno(o)t(e), moeder en/of vader geschonken heeft. Misschien alleen de eerste huwelijk-/levensjaren of met levensbeperking(en) door behandelingen (veel) langer.

Voor wie zich in Christus verbonden weet wordt hooguit voor een tijd van elkaar gescheiden. De onverbreekelijke vereniging in Hem die in dit leven is aangevangen en verduurt de eeuwigheid. In deze tijd kan alleen je geliefde worden nagestaard. De dood maakt scheiding. Straks echter opnieuw maar dan voor eeuwig vereend.

Ik ben de Eerste en de Laatste. En Die leef, en Ik ben dood geweest; en zie, Ik ben levend in alle eeuwigheid. Amen. En Ik heb de sleutels van de hel en van de dood. Het is Pasen geweest, de opgestane Jezus leeft! En met Hem alle die Zijn verschijning van harte hebben lief gekregen. Van nu aan tot in alle eeuwigheid. Onvervuld verlangen gaat zo blijvend in vervulling! Van harte toegewenst.

Henk-Jan Koetsier

Een jong gezin met ingrijpend zieke ouder(s)

Wij zijn Mirjam (27) en Daniëlle (17), 2 zussen uit het gezin van de familie Wagenaar uit Kapelle. Het gezin bestaat uit 8 kinderen en 8 kleinkinderen. Daniëlle woont nog thuis en Mirjam is ruim 7 jaar getrouwd en moeder van 2 kindjes.

In mei 2011 ging onze moeder (Marja) voor het landelijk borstonderzoek. De uitslag was niet goed: ze hadden een plekje gevonden wat verder onderzocht moest worden. De medische molen begin te draaien, onderzoeken en gesprekken volgden. Wat er precies aan de hand was, bleef lang onduidelijk. Weefsel werd opgestuurd naar meerdere landen, om te kijken of zij het misschien wisten. Na maanden in spanning en onzekerheid geleefd te hebben kwam er een diagnose: vergevorderd voorstadium van borstkanker. Een operatie volgde. Verdere behandelingen waren gelukkig niet nodig en het herstel kon beginnen. Wij als kinderen hebben geprobeerd om haar zo veel mogelijk te helpen en er voor haar te zijn. Het was zwaar om onze moeder emotioneel te zien en met de gedachte te moeten leven dat ze ziek was. Gelukkig knapte ze snel weer op en kon ze weer helemaal voor ons gezin zorgen. Tijdens haar ziekzijn werd veel informatie door pa en ma op de mail gezet, dan bleven we van alles op de hoogte.

September 2012 werden we als gezin opnieuw opgeschrikt. Onze vader (Henk) had veel last van z'n been, hij dacht zelf in het begin aan spierpijn, maar toen dat wat te lang ging duren is hij ermee naar de huisarts gegaan. Hij werd gelijk doorgestuurd naar het ziekenhuis voor onderzoeken en er kwam een ernstig bericht: er was een zeldzame tumor gevonden in zijn bovenbeen, in een spier. De tumor groeide hard en was kwaadaardig, er moest snel actie worden ondernomen. Bestralingen volgden, met daarna een grote operatie. Na een flinke wondontsteking moest pa ook nog zuurstoftherapie krijgen. Een lang herstel volgde. Het was moeilijk voor hem om dingen op te moeten geven, zelfs zijn werk

op school heeft hij lange tijd niet kunnen doen. De behandelingen waren zwaar. Voor ons was het heel moeilijk om onze sterke vader zo te zien lijden.

Regelmatig moest hij op controle en zo ook in oktober 2014. Opnieuw werd er iets gevonden dat er eerder niet zat, er waren wat kwaadaardige cellen achtergebleven van de vorige tumor en die waren weer uitgegroeid tot een nieuwe tumor, dicht bij de vorige plek. Een lange weg van onderzoeken en veel geduld. Elke keer weer die onzekerheid wat er aan de hand was en elke keer weer lang wachten op uitslagen. Een operatie vonden de artsen geen goed idee, omdat er daardoor meer schade aangericht zou worden aan het been dan herstel. Door verhitting met radiogolven zouden de kwaadaardige cellen worden vernietigd.

Half december werd hij eindelijk geholpen. De behandeling leek geslaagd, maar als snel bleek dat er geen gevoel meer in z'n been zat. Onderzoeken bevestigden dat: de zenuwen in zijn been waren tijdens de behandeling ernstig beschadigd. Herstel zou er niet of nauwelijks meer zijn. Heftig nieuws was dat. Hij werd afhankelijk van krukken, een rolstoel en een scootmobiel. Ook de artsen waren erg geschrokken van de gevolgen, zo'n grote, niet te herstellen, complicatie. Voor pa was het heftig om zo afhankelijk te worden van alles en iedereen, maar ook voor ons als vrouw en kinderen was het heel moeilijk. Pa, altijd zelfstandig en druk met van alles en nog wat, en nu op de bank met zijn been omhoog of stuntelend met krukken door de kamer. Het ging ons niet in de koude kleren zitten.

Een lang revalidatie traject volgde en later ook lichttherapie. In huis veranderde er een aantal dingen: er kwam een traplift, een grote sta-op stoel voor pa en er werden dingen aan de kant gezet zodat er meer loopruimte kwam in huis, maar dat was niet het enige wat geregeld moest worden. Pa was ruim 2 jaar ziek en nu was hij ook nog eens 100% arbeidsongeschikt. Zijn weerstand was erg zwak, hij kreeg verschillende keren hoge koorts en vervelende complicaties. Spanning en onzekerheid bleef. Maar steeds weer kwam naar voren dat pa en ma hun vertrouwen op God stelden. Ze bleven positief en dankbaar voor alles wat ze tot hiertoe hadden ontvangen.

Januari 2016 moest pa weer op controle naar Rotterdam. Opnieuw onzekerheid, omdat er een extra controle moest komen. Er volgde een indringend bericht: uitzaaiingen op de longen en de lever! Onze wereld stortte in, dat kan niet! Het was echt waar. Een traject van onderzoeken volgde. De uitzaaiingen waren niet te genezen met chemokuren, mogelijk was het wel te remmen of af te zwakken, maar naar de mens gesproken kon hij niet meer beter

worden. Een zeer ernstige boodschap: bereid uw huis want gij zult sterven. Niet te bevatten wat dat inhoudt... Al snel werd gestart met chemo. Helaas blijkt dat de chemo's niets doen, maar dat de uitzaaiingen zelfs waren gegroeid. Er volgden een aantal opties van behandelingen, maar die waren niet mogelijk. Er was geen keus. Het enige wat overbleef was afwachten hoe het ziekteproces verder zou verlopen. En dat in biddend opzien tot de Heere of hij ons allemaal de krachten wou geven om dit te dragen.

Voor ons was het machteloos toe zien... We konden alleen maar bidden om kracht en rust voor pa en ons allen. Een zware tijd volgde, zowel voor pa en ma, als voor ons gezin. We waren zo veel mogelijk bij pa en daar genoot hij volop van. Innerlijk kreeg hij rust. Hij mocht weten dat hij na zijn overlijden eeuwige rust mocht hebben bij zijn Vader in de hemel. Daar mocht hij ook in de laatste weken van zijn leven van getuigen. Half juni ging zijn gezondheid heel hard achteruit. Hij kreeg problemen met ademen. Zijn rechterlong was aangetast door de tumor en functioneerde daardoor slecht. Hij kreeg het erg benauwd. Hij vocht! 27 juni mocht hij 56 jaar worden. Een dag waarop we vooral dankbaar waren voor zijn leven en dat hij nog steeds in ons midden mocht zijn!

Op 2 juli vierden we de verjaardag van ma en mochten pa en ma gedenken dat ze 35 jaar getrouwd waren. Een dag waar we allemaal naar uitkeken. Pa en ma gingen samen op de foto en hadden een leuke dag voor ons geregeld. Zelf hadden ze besloten om niet mee te gaan omdat het echt te veel was voor pa. Hij ging heel hard achteruit. Het was moeilijk om dat te zien! We vierden feest met een lach en een traan. Aan het eind van de dag hebben we met elkaar afscheid genomen van pa, wetend dat hij niet meer lang bij ons zou zijn. Dinsdag op woensdagnacht is hij rustig ingeslapen. Aan de ene kant was het zwaar, omdat we hem moeten missen, maar aan de andere kant gaf het ons ook een zekere rust, omdat hij nu voor eeuwig mag zingen van Gods goedertierenheid! Hij is verlost van alle ziekte en pijn! We zijn dankbaar voor alle mooie herinneringen die we van hem hebben.

Een lange periode van veel ziekte en zorg ligt achter ons. Vaak staat het ver van je bed en hoor je mensen over ziekten praten, maar nu het zo nadrukkelijk in ons

gezin aanwezig is geweest denken we daar wel anders over. Het is zwaar om te horen dat een ouder ziek is, maar elke keer leek het toch weer positief af te lopen. 2 sterke ouders die vochten voor hun gezondheid. En elke keer weer een woord van dankbaarheid, dat trof ons enorm. Hoe kun je nou zo positief zijn terwijl je zo ziek bent, er elke keer slechte berichten komen, en er zelfs geen uitzicht meer is? Daar hebben wij veel steun aan gehad. Het vertrouwen op God was en is groot! En dat geeft steeds weer kracht om door te gaan.

Voor Daniëlle was het ziekteverloop heel heftig. Ik was zelf nog maar 11 toen mama ziek werd en 12 toen papa ziek werd en dus echt nog heel jong en volop in ontwikkeling. Ik was nog kind en had leiding en sturing nodig. Er gebeurde van alles om me heen en daar had ik geen grip op. Alle onzekerheid en spanningen maakte ik van heel dichtbij mee. En daarnaast ging ik voor mijn zieke ouders zorgen, dat is echt heel zwaar!

Mirjam heeft dat wel iets anders ervaren, omdat ik toch elke keer de deur van het ouderlijk huis weer achter me dicht kon trekken en met ons eigen gezin verder ging. Natuurlijk maakte ik heel veel mee en werd alles op de mail gezet, maar de moeilijke momenten bij pa en ma thuis gingen aan ons voorbij. We wonen wel op hetzelfde dorp en gingen dus zo vaak mogelijk langs. Zeker de laatste periode toen we merkten dat pa erg hard achteruit ging zijn we heel veel langs geweest. Voor pa en ma was het weer even iets anders en ze konden genieten van de kleinkinderen. Ook voor onze kinderen was het goed om nog zo veel mogelijk van opa te genieten.

Tijdens het ziekzijn van pa zijn onze ouders in aanraking gekomen met de stichting Winst uit Verlies. Ze gingen trouw naar de bijeenkomsten in Woerden, onze oudste broer Gert-Jan is daar koster en zo combineerden ze de bijeenkomst met een familie bezoekje. Nu gaat ma nog steeds en proberen wij als dochters mee te gaan.

Naar de bijeenkomst van Winst uit Verlies is Daniëlle nog niet geweest. Ik help vaak in de keuken bij Gert-Jan of pas op zijn kinderen, omdat er voor mij geen leeftijdsgenoten zijn. Daarnaast ben ik er nog niet aan toe om zo een bijeenkomst bij

te wonen. Wel ben ik mee geweest met de boottocht van de stichting, een groot deel van de familie ging met ons mee. Een heerlijke zonnige dag, waarop we met mensen konden praten die hetzelfde hebben meegemaakt. Daarnaast was het ook een hele ontspannen en gezellige dag. Mirjam is één keer mee geweest naar de bijeenkomst in Woerden en heeft dat als heel fijn ervaren, maar ik vond het ook heel heftig. Zoveel lotgenoten, die te maken hebben met deze ernstige ziekte. Het gaf me ook wel weer steun om door te gaan, omdat we echt niet de enige zijn die hiermee te maken hebben.

Een grote hobby van pa was de natuur. Al vele jaren trok hij er met zijn camera op uit om alles wat groeit en bloeit op beeld vast te leggen. Van zijn mooiste foto's maakte hij fotokaarten. Wij, als dochters hebben dit na het overlijden van pa, samen met onze ma en zus Esther voortgezet. De opbrengst van de fotokaarten gaat naar goede doelen. We verkopen de fotokaarten aan huis, maar ook op verkopingen en bijeenkomsten, onder andere bij Winst uit Verlies.

Het is moeilijk om alles al een plekje te geven. Er is zoveel gebeurt in een paar jaar tijd en dat doet veel met ons allemaal. Het heeft tijd nodig, zeker het overlijden van onze lieve pa. We moeten hem missen en dat is moeilijk. We moeten steeds maar denken aan alle mooie herinneringen die we van hem hebben en dankbaar zijn voor wat hij voor ons heeft kunnen betekenen. We mogen de Heere steeds weer om kracht vragen om ons te helpen bij ons verdriet.

We proberen er zoveel mogelijk voor elkaar te zijn, in blijde maar ook in moeilijke momenten. We hebben beiden wel het gevoel dat we door alles wat er is gebeurd anders in het leven staan. Bepaalde dingen zijn we minder belangrijk gaan vinden en aan andere dingen hechten we juist meer waarde. We hebben een andere kijk gekregen op het doel van ons leven.

Mirjam en Daniëlle, Kapelle

Voor bestellen Fotokaarten Wagenaar ga naar:
<https://www.facebook.com/FotokaartenWagenaar/>

Joëlle's overgave - boekrecentie

Als bestuur ontvingen van mevr. A den Uil- van Golen een boek. Een waar gebeurd en ontroerend levens- verhaal van Joëlle. Van het begin tot het einde wordt je meegenomen in het leven en sterven van deze jonge vrouw. Op warme wijze neemt schrijfster je mee, uit wat voor gezin Joëlle komt : "een liefdevol gezin waar ook de vreze des Heeren woont".

De oma en vader van Joelle zijn godvrezende mensen. Op jonge leeftijd krijgt Joëlle te maken met hevige pijnen in haar benen. Na vele dokters- bezoeken wordt ze doorgestuurd naar het ziekenhuis. Al snel is de diagnose: een tumor in haar bekken. Op gevoelvolle wijze wordt beschreven hoe deze boodschap in het leven van Joëlle en haar familie ontvangen wordt. Haar vader, die ouderling is, probeert steeds te wijzen op de God van wonderen en hij draagt Joëlle op aan Gods genadetroon.

Een jaar lang krijgt Joëlle zware chemokuren en bestralingen. Wat was het moeilijk toen op een morgen haar kussen vol met haar lag. Ook heeft ze een zware geestelijke strijd en wat als de behandelingen niet baten? Ze wil niet sterven maar leven. Wat als ze moet sterven? Kan ze God ontmoeten?

De vermoeidheid en de pijn in haar rug komen in alle hevigheid opzetten. De angst die haar ouders en zus hebben om haar blijkt niet ongegrond. Er blijken uitzaaiingen te zitten in haar longen.

Behandelingen kan ze en wil ze niet meer en ze zullen ook niet meer baten. Joëlle komt naar huis om te sterven en de familie staat liefdevol om haar heen. Er is veel gebed voor Joëlle en ook komt de dominee regelmatig langs, met wie ze goed kan praten. De laatste weken zijn voor Joëlle en haar familie erg zwaar. Na vele bestrijdingen en lichamelijk lijden komt de Heere over met de woorden: "Komt herwaarts tot Mij allen die vermoeid en belast zijt en Ik zal u rust geven". De Heere bereidt Joëlle voor om haar thuis te halen. In het bijzijn van haar familie en de huisarts mag Joëlle ingaan in dat hemels Jeruzalem, waar geen inwoner meer zal zeggen: "ik ben ziek".

Een boek om te lezen en te herlezen. Het bepaald ons bij de ernst van het leven, maar ook hoe de Heere wonderen kan doen. Vaak anders dan wij denken. Een ontroerend boek.... van harte aan bevolen.

G. de Waard- Vuyk, Nieuwdorp

Uw onmisbare steun in de vorm van een gift maakt de activiteiten van de Stichting Winstuitverlies voor mensen met of hersteld van kanker en hun directe naaste mogelijk.

Giften aan de stichting zijn fiscaal aftrekbaar.

U krijgt als donateur tweemaal per jaar de nieuwsbrief gratis thuisgestuurd.

Maak zelf uw keus hoe u geeft door aan te vinken:

- Ik doneer jaarlijks een bedrag van €,00 (minimaal € 15) en maak het bedrag over naar NL63 RABO 0157 5841 51 t.n.v. Stichting Winstuitverlies te Nunspeet.
- Ik machtig hierbij Stichting Winstuitverlies, gevestigd te Nunspeet op Dreeslaan 1 om *jaarlijks* een bedrag van €,00 (minimaal € 15) af te schrijven van mijn rekeningnummer:
(IBAN).....
t.n.v. te

Door ondertekening van dit formulier (zie ommezijde) geeft u toestemming aan:

- Stichting Winstuitverlies om doorlopende incasso-opdrachten te sturen naar uw bank om een bedrag van uw rekening af te schrijven en
- uw bank om doorlopend het bedrag in het laatste kwartaal van het lopend jaar van uw rekening af te schrijven overeenkomstig de opdracht van Stichting Winstuitverlies.

Als u het niet eens bent met deze afschrijving kunt u deze laten terugboeken. Neem hiervoor binnen acht weken na afschrijving contact op met uw bank. Vraag uw bank naar de voorwaarden.

✂

Titel De heer Mevrouw Familie

Naam _____

Adres _____

PC / Woonplaats _____

Telefoonnummer _____

E-mail _____ @ _____

Datum _____

Plaats _____

Handtekening _____

Knip het formulier (deze pagina) uit de nieuwsbrief en stuur het gefrankeerd in een envelop op naar:

Stichting Winstuitverlies
T.a.v. secretariaat
p/a Mezenhof 13
2935 VH Ouderkerk a/d IJssel

In te vullen door administratie Stichting Winstuitverlies:

Relatienummer C..... Datum.....

Een initiatief van Klarine en Johan Sikkema

Eind vorig jaar kwam de vraag om een gesprek met Stichting Colours niet gelegen. Johan zijn vrouw Klarine lag op sterven toen wij daarvoor contact zochten. Zij overleed op 6 oktober 2017 in de leeftijd van 31 jaar. Een ingrijpend gebeurtenis en ervaring voor Johan en hun drie kinderen. Het gesprek vond alsnog plaats begin Januari 2018.

De aanleiding waarvoor we om een gesprek vroegen met Johan Sikkema is het Colours-spel. Een emotie-spel dat Stichting Colours heeft ontwikkeld. De spelers worden op een ontspannen geprikkeld om met elkaar in gesprek te gaan. Een spel waar Klarine in de ontwikkeling een belangrijke rol heeft gespeeld.

Johan pakt tijdens het gesprek het regenboogpakket erbij. “Het Colours-spel is een onderdeel van het regenboogpakket. Het Regenboogpakket wordt weggeven aan gezinnen met kinderen in de leeftijd van 0-12 jaar waarvan één van de ouder ziek is. Bezoekers van jullie contactdagen kunnen natuurlijk ook middels een formulier een regenboogpakket voor eigen gezin of anderen aanvragen.” Johan laat de folder zien waarin het pakket wordt aangeboden met aanvraagformulier.

Het pakket is veel omvattend. Zo bevat het regenboogpakket een voorlichtingsboekje ‘Kanker in ons gezin’ met informatie voor ouders met de diagnose kanker. Johan: “Klarine heeft het boekje geschreven daar zij merkte dat veel op jonge gezin afkomt als een ouder kanker krijgt. Goede voorlichting voor jonge gezinnen met een levensbedreigend zieke ouder ontbrak. Klarine heeft een boekje geschreven waarin zij haar ervaring vertaald en hoe je het kinderen ook kunt vertellen. Aan baby’s en dreumesen, peuters, kleuters en schoolkinderen.”

Johan noemt een voorbeeld uit het boekje vanuit hun ervaring. “Hoe kun je uitleggen dat het haar er naar een bepaalde periode uitgaat? Zelf hebben we een bosje bloemen op tafel gezet. Elke keer goten we er verkeerd spul in de vaas. Na een aantal dagen gaan de bloemen dood. Zo gaat dat ook met de haren op het hoofd. Door chemo gaan de haren ‘dood’ en vallen zij uit. Klarine kon haar ervaring als docente goed kwijt in het vertellen van kinderen wat kanker met je doet. Hier mee bezig te zijn was voor haar een mooie uitlaatklep.”

Zielig? Door zielig te worden gevonden, wordt je als slachtoffer gezien en dat tast je eigenwaarde aan: ook een citaat uit het boekje ‘Kanker in ons gezin’.

Johan: “Wij zijn geen typen om bij de pakken neer te gaan zitten. Voor de bestralingen moesten we naar Leeuwarden. Mensen in onze omgeving zagen dat reizen al als zware ballast voor ons. Zo hebben wij die periode niet ervaren. Wij vonden het een kunst om elke dag op een ander leuk plekje in Leeuwarden koffie te gaan drinken. En dat combineerden wij met het bezoek aan het bestralingscentrum. Zodat we niet alleen heen en weer reden voor bestralen. Het maakte voor ons deze periode aangenamer. Waar we moeite mee hadden waren de verhalen soms van oudere mensen. Zo klaagde een vrouw van 80 jaar dat ze haar borst kwijt raakte. En dat terwijl Klarine bide borsten al kwijt was op 25 jarige leeftijd. Bijzonder krachtig van Klarine was dat zij zonder haar verhaal te vertellen met de vrouw in gesprek ging en haar meeleven toonde.”

Terugkijkend waar zij de kracht vandaan haalde en wat anderen daarover opmerkten verteld Johan: “Klarine klaagde zelf nooit, wilde haar gezin daarmee niet belasten en ervoer de kracht van het gebed. Ook van de mensen om haar heen.” Johan zelf vindt naar haar overlijden de kracht uit hetzelfde geloof.

Hoe kan Johan verder na het verlies van zijn vrouw? “Wij hebben nooit ‘de kop in het zand’ gestoken en zijn bewust naar het moment van overlijden samen toegegroeid. Ook onze jonge kinderen hebben wij bij het ziekteproces betrokken. Zij merken het toch wel en voelen de spanning. Ieder kind wel op zijn en haar niveau. En je hoeft ze niet alle details en alles tegelijk te vertellen. Toen de artsen aangaven dat het niet meer goed komt en niet lang meer gaat duren hebben wij dat de kinderen ook verteld. Dan willen ze natuurlijk weten hoe lang precies waar niets over te zeggen is. Verstandig om daar niet te vroeg mee te beginnen. Klarine vond dat haar kinderen een zo normaal mogelijke jeugd moeten hebben. Ze moeten ermee leren leven, Klarine lag vaak op bed, maar verder deden wij ook leuke dingen. Misschien wel meer dan

normaal. Als Klarine oprabbelde gingen we een dagje uit of een weekendje weg. Dat konden dat doen en hadden de financiële middelen. Het laadde ons allemaal weer even op om de volgende heuvel te kunnen nemen. Wij dachten wel hoe doe je dat als je die mogelijkheid niet hebt? Zo verweenden wij de kinderen met een legopakket om even de spanning te breken, met iets leuks bezig te zijn.”

Het bracht Johan en Klarine op het idee om anderen daarin ook te laten delen. Daarvoor hebben zij de Stichting Colours opgericht. Johan verteld hoe het van start is gegaan en wat de ervaringen zijn. “In begin alleen cadeaus , maar snel verder doorontwikkeld dat achter een cadeau een gedachte zit. Bijvoorbeeld met poppetjes je thuis kunnen uitbeelden. Spelenderwijs kom je dan achter de beleving van jouw kind. Onze dochter Annelie heeft nu ook Playmobil en vorig speelde zij dat Klarine helemaal vastlag op de tafel. De doctoren stonden met z’n allen in een groepje. Zij vertelde mij dat ze aan het overleggen waren wat ze moesten doen. En vroeg ik komen ze eruit. Ja ze komen er uit, zei Annelie, maar ze gaat wel dood. Waaruit je hoort wat zij beleefd en goed voor haar verwerking.”

Het regenboogpakket bevat meer dan alleen het spel en speelgoed. Een fotocamera bijvoorbeeld geeft kinderen de mogelijkheid om foto’s te maken wat hen aanspreekt. Zo maakte de kinderen de van Johan en Klarine een foto van het bordje op de voordeur ‘Liever geen bezoek. Wij hebben even gezinstijd’. Of de laarzen naast het bed. Details waarvan wij als volwassenen zelf geen foto zouden nemen. Johan: “Zo ontstaat een fotoherinneringsboek op hun eigen niveau en manier”.

Het Colourspel is ontwikkeld om met elkaar in gesprek te raken. Johan: “Het spel heeft als kracht dat er aan de hand van een vraag kinderen kunnen aangeven welk plaatje of afbeeldingen bij hun gevoel of gedachte hoort. Als je heel jong bent kun je dat op geen andere manier onder woorden brengen. Het aantal stappen die je mag maken bepaal je door te gooien met de doppelsteen. Heb je de antwoorden goed, er is geen fout antwoord, en sta je op de juiste positie dan maak je jouw regenboog compleet. Dat maakt het spelelement en zorgt dat er één winnaar is.” Johan demonstreert het spel door een aantal stappen met de pion op het bord te zetten. De kleur van het vakje waar hij op staat is rood en de vraag luidt: “Welk plaatje uit het rode vak hoort bij het woord ziek? De speler, het kind, mag aanwijzen welk plaatje hij of zij daarbij vindt passen. Vervolgens kun je vragen waarom degene dat plaatje aanwijst. En zo kom je op een spelende wijze erachter wat in je kinderen leeft.” De vragen en plaatjes zijn zo algemeen mogelijk gekozen, zodat niemand zich daaraan kan stoten.

Stichting Colours wil zich ook in de toekomst blijven inzetten met verspreiding van Regenboogpakketten voor jonge gezinnen met levensbedreigend zieke ouder. Wie een Regenboogpakket wil aanvragen kan doen op www.stichtingcolours.nl en/of mailen naar: stichtingcolours@hotmail.com

Regenboogpakketten voor jonge gezinnen met zieke ouder

“Door iets wat negatief is met iets positiefs te koppelen, net zoals een regenboog verschijnt wanneer het regent en de zon schijnt, wil Stichting Colours gezinnen een regenboogpakket aanbieden wanneer de gezinnen het moeilijk hebben.”

Wat een prachtige doelstelling om door een regenboogpakket iets te kunnen bijdragen en te kunnen betekenen voor gezinnen waar moeite en verlies ervaren wordt. Stichting Colours is een netwerk dat regenboogpakketten weggeeft aan gezinnen met kinderen in de leeftijd van 0 t/m 12 jaar, waarbij een ouder levensbedreigend en/of ongeneeslijk ziek is of de kinderen één of beide ouders verloren hebben. Een regenboogpakket bestaat uit de regenboogmap met verschillende verwerkingsvormen en het Colours-spel.

Tijdens mijn studie Sociaal Pedagogische Hulpverlening en het werken met jonge kinderen met een taal- en ontwikkelingsachterstand, heb ik enige kennis opgedaan over de verwerking van schokkende gebeurtenissen bij kinderen en het aansluiten bij de belevingswereld van de kinderen. Kinderen ervaren, net als volwassenen, verschillende gevoelens die soms tegenstrijdig zijn. Zo kan een kind opgelucht zijn omdat papa of mama geen pijn meer heeft of zelfs blij zijn om te merken dat het leven weer doorgaat. Kinderen tonen hun emoties vaak indirect. Zo uiten zij hun verdriet niet altijd door direct te huilen, maar via een omweg door bijvoorbeeld baldadig, onhandig of juist heel aanhankelijk te zijn.

Kinderen hebben de regenboogdozen geverfd. Zowel thuis als op school. Bovenstaande foto's zijn van groep 5 en 6 van de basisschool Johannes Bogerman in Grootegast.

Moeite en verlies wordt door iedereen anders ervaren en elk gezinslid gaat er op zijn/haar eigen manier mee om. Als ouder is het van belang om aan te sluiten bij de belevingswereld van het kind. Door met het kind te spelen en het kind eventueel te volgen in het spel, kan een kind zich soms gaan uiten en gevoelens bespreekbaar maken. Dit kan simpelweg al door samen met lego(poppetjes) te spelen, waarin het kind beslist hoe het spel verloopt.

Ik ben blij om te zien dat stichting Colours allerlei handreikingen geeft om aan te sluiten bij de belevingswereld van kinderen. Voorbeelden hiervan zijn materialen om te schilderen, een legopakket, een camera, dagboekjes en zelfs het eigengemaakte Colours-spel. Dit spel kan gespeeld worden door het hele gezin, waarbij de spelers op een ontspannen en een prikkelende manier met elkaar in gesprek raken over onderwerpen rondom ziekte en verlies.

Een knuffel van Colours

Het is van belang om niet de nadruk te leggen op alleen maar praten over heftige gebeurtenissen en emoties. Het kan juist helpend zijn (niet alleen voor jonge kinderen maar ook voor pubers en zelfs volwassenen) om op een creatieve en ontspannen manier elkaar (beter) te begrijpen en te steunen in moeilijke tijden.

*Annelien van Driel – Doornenbal
Pedagogisch behandelaar*

Landelijke contactdag Voorjaar 2018

Thema 'De gave van lijdzaamheid'

De inleider zal met ons nagaan wat het woord lijdzaamheid in de Bijbel voor betekenis heeft. Het is een woord dat altijd in verband staat met lijden, verdrukking enz. Het is ook een woord dat de Heere juist in zulke omstandigheden als een genadegave wil werken.

Wanneer?

D.V. zaterdag 14 april 2018 om **10:15 uur**. Vanaf 10:00 uur is de ontvangst.

Waar?

Bethlehemkerk, Oudelandseweg 50, 3443AC in Woerden.

Spreker?

Ds. A. Schreuder uit Beekbergen die uit zijn persoonlijk (gezins)leven en pastoraat van nabij weet wat getroffen en betrokken bij kanker betekent.

Voor meer info & aanmelding: www.winstuitverlies.nl/activiteiten

Contact Rondvaart Winstuitverlies op De Vecht

Ben(t) u of jij getroffen of betrokken bij kanker? Heeft u of heb jij of heeft iemand uit het gezin kanker (gehad)? Heeft u of heb jij een gezins- of familielid verloren door kanker? Dan is deze Contact Rondvaart Winstuitverlies speciaal voor u, uw gezin & voor jou!

Wanneer?

D.V. zaterdag 9 juni 2018 van 11.00 – 14.00 uur (Aan boord vanaf 10.30 uur)

Waar?

Oostwaard 34 (3602 AA) Maarssen (Gratis parkeren op loopafstand)

Voor meer info & aanmelding: www.winstuitverlies.nl/activiteiten

De zieken zalven?

Met zekere regelmaat duikt deze vraag op. In onderlinge gesprekken en bij pastorale bezoeken. Het is de vraag naar de betekenis van de woorden van Jakobus voor (ernstig) zieken van vandaag: 'Is iemand krank onder u? Dat hij toch zich roepe de ouderlingen der Gemeente, en dat zij over hem bidden, hem zalvende met olie in de Naam des Heeren. En het gebed des geloofs zal de zieke behouden, en de Heere zal hem oprichten, en zo hij zonden gedaan zal hebben, het zal hem vergeven worden' (Jak.4:14-15).

Hier dienen zich heel wat vragen aan. Ik noem er een paar. Van welke ziekte is hier sprake? Is het een lichamelijke kwaal, of een geestelijke kwaal, of een psychische kwaal, of een combinatie daarvan? Is de zalving medisch bedoeld of symbolisch? Wie zijn deze ouderlingen of oudsten? Zijn het 'gewone' ouderlingen of broeders met een bijzondere gave, zoals die van de gezondmaking? En om meer niet te noemen: Waaruit bestaat het behoud precies? Is het beterschap of gaat het om behoud in een andere zin van het woord?

Het feit dat zich hier zoveel vragen aandienen, maakt mij voorzichtig om in dit korte bestek met te snelle en te simpele antwoorden te komen. Dat doet de vraagstelling geen recht. Het navolgende wil dan ook gelezen worden als enkele overwegingen die, naar ik hoop, wel een richting wijzen.

Om te beginnen is het moeilijk uit te maken waar de zieke die Jakobus op het oog heeft precies aan lijdt. Hij of zij is zwak of ziek. Hoe dan ook, deze zieke heeft de ouderlingen of oudsten van dé gemeente bij zich te roepen. Het lijkt erop dat Jakobus – zijn brief hoort bij de oudste geschriften van het Nieuwe Testament – gedacht heeft aan de oudsten van de gemeente te Jeruzalem. Als deze aanname juist is dan betreft het oudsten die, tegelijk met de apostelen, bijzondere volmacht van Christus hadden ontvangen. Tot hun bijzondere opdracht behoorde het zalven van de zieken (vergelijk Mark.6:13 en Luk. 10:9). Dit wordt nog versterkt door het feit dat deze volmacht zich uitstrekt tot de vergeving der zonden (vs.15b). Als mede oog- en oorgetuigen van Christus hadden deze oudsten een bijzondere plaats in de oudste kerk van het Nieuwe Testament. Veel

wijst erop dat Jakobus hier denkt aan hen, de oudsten van dé gemeente die kennelijk de gave der gezondmaking hadden.

Het bij zich roepen van de oudsten was overigens voor de christenen uit de Joden van huis uit een bekend verschijnsel. Binnen het Jodendom hadden de oudsten de bijzondere roeping de zieken bij te staan. De christenen uit de Joden tot wie Jakobus zich richt kunnen in geval van ziekte nu 'de oudsten der gemeente' toch zich roepen. En deze oudsten zullen bidden, terwijl de zalving het gebed vergezeld. Belangrijke aanwijzing daarbij is dat het gebed de zieke zal behouden. De zalving zal opgevat moeten worden als een symbool van de reinigende en reddende kracht van Christus. Als teken dus van de geestelijke werkelijkheid van de heling in en door Hem. Overigens is het gebed, dat dus aan de zalving voorafgaat en deze ook te boven gaat, in dit verband nadrukkelijk een middel. Het is immers de Héére, Die de zieke opricht!

Ik ben mij er zeer van bewust dat deze korte overwegingen hét antwoord op de vraag naar de betekenis van de zalving voor de zieken in het heden niet is. Wel lijkt het mij bij alles wat nog te weinig duidelijk is buiten alle twijfel dat het gáát om het gebed, als de gevleugelde toevlucht tot Christus, Die de zwakke of zieke opricht. Als de oudsten over wie Jakobus schrijft de oudsten van de Jeruzalemse gemeente zijn, en niet de ouderlingen in meer algemene zin zoals Paulus er in de pastorale brieven over schrijft, lijkt het mij niet dat de zalving nog van toepassing is. Hoe deze of gene daar ook over denkt, in elk geval moet duidelijk zijn dat het gaat om het gebed. En dat het de bidder om Christus te doen is.

*Dr. P.C. Hoek,
Sommelsdijk*

Dé Passion – ware hartstocht

Hoe brengt het in beweging
Ver voor het zover is
't Raakt elk hart
Voor wie 't om Jezus gaat

De mens raakt in vervoering
Probeeret vooraan te gaan
In zingen of in spelen
Bekenden in talent
Zij raken in extase

De rollen zijn vergeven
Het kruis wordt opgelicht
Niets staat ons in de weg

De stoet komt in beweging
Hosanna klinkt van alle kant
Alles wordt gegeven
Het kleed en groene tak

Wat oogt het mooi
Wat klinkt het goed
Is d' passion tot eer van Hem?

De Passion - hartstocht
Aan de rivier
De vrouw wier hart
Geopend door de Heer'
Nam acht op 't Woord

Zie toch dé Passion
In de Zoon van God
Bloed zwetend in de hof
Waar anderen sliepen
Zijn hart doorwond geopend
Geen Woord van God

Jezus door de liefde gegrepen
Volkomen doend' de wil van God
Stemmen die Hem eerder prezen
Gekust door wie verraad
Getuigen die niet deugden
Riepen nu zich hees
De kudde met hen in koor
Kruist Hem, kruist Hem

De stoet komt in beweging
ÉÉN gaat vooraan
Anderen die Hem van verre volgen
Alleen draagt Hij de last
Het kruis wordt niet verlicht

Weet toch o mens
Eenmaal is daar 't gericht
Voor wie niet leerde buigen
Wordt 't kruis hoog opgericht
En zal alleen moet' dragen
De toorn van God
Die dan lacht en spot met ons
Wie zou niet vrezen?

Vindt dan toch nu
De Passion in 't gebed
Tot God die hoort
Vernederd wie door 't Woord
Daar Hij voor u
Gestorven aan 't hout
De toorn gedragen
En 't eeuwig leven schenkt om niet

Buig dan in 't stof
Verhef met lof
't Heilig Opperwezen
Wilt het eeuwig vrezen

Henk-Jan Koetsier, Nunspeet - Februari 2018

Bestel de Bundel Winst uit verlies

De boodschap 'U of jij hebt kanker' heeft grote impact. Wat een verdriet, pijn en eenzaamheid! Wie zal troost kunnen bieden?

Gods Woord wijst de weg naar dé Troost bij kanker. Stichting Winstuitverlies wil vanuit dat Woord van God steun en troost bieden bij deze ernstige ziekte. In

deze bundel vindt u de lezingen die in de achterliggende vijf jaar op de contactdagen door predikanten vanuit hun eigen ervaring en het pastoraat gehouden zijn. Zij geven het Woord door en wijzen op dé Troost(er), dé Winst in verlies. Deze Boodschap heeft mensen mét of hersteld van kanker, hun naasten, nabestaanden, maar ook de gezonde medemens alles te zeggen. Ook worden praktische en pastorale handvatten gegeven over 'hoe verder als kanker je treft'.

De bundel is te bestellen bij de stichting voor slechts € 14,95 (excl. verzendkosten) en wordt u toegestuurd wanneer u uw adresgegevens mailt naar: info@winstuitverlies.nl of telefonisch 0341-250434

Pastoraal advies bij kanker of verlies?

Wilt u uw pastorale vraag of probleem voorleggen aan ervaringskundig predikant? Bent u ambtsdrager of pastoraal medewerker? En bent u verlegen met een situatie rond kanker of verlies? Onderstaande predikanten, betrokken bij Winstuitverlies, staan u graag te woord:

Ds. L. de Wit, mail: dsdewit@winstuitverlies.nl of 0341-357500

Ds. A.J. de Waard, mail: dsdewaard@winstuitverlies.nl of 0113-745229